

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/366/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1210223014
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Pekarčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1210223014.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej, v právnej veci navrhovateľov: v 1. rade M. Z., G.. XX. XX. XXXX, Y. C.Q. XXX/X, XXX XX C. a v 2. rade VIKTOR Parts, s. r. o., 962 65 Devičie 53, IČO: 36 747 238, obaja zast. JUDr. Dianou Hrončekovou, advokátkou, Komenského 10E, 974 01 Banská Bystrica, proti odporcovi: BAWAG Leasing & Fleet, s. r. o., Vysoká 2/B, 811 06 Bratislava, IČO: 35 862 505, zast. Ružička Csekés, s. r. o., Vysoká 2/B, 811 06 Bratislava, IČO: 36 863 360, o určenie vlastníctva k hnutelným veciam, o odvolaní navrhovateľov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11. 06. 2013 č. k. 25Cb/274/2010-310, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11. 06. 2013 č. k. 25Cb/274/2010-310 potvrdzuje.

Navrhovatelia v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 81,45 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh na začatie konania a navrhovateľom v 1. a 2. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 407,28 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení uviedol, že navrhovatelia v 1. a 2. rade sa návrhom doručeným súdu dňa 18. 10. 2010 domáhali určenia neplatnosti odstúpenia od leasingovej zmluvy č. 301361/001 až 043 zo dňa 01. 03. 2009. Návrh odôvodnili tým, že navrhovateľ v 2. rade ako leasingový nájomca uzavrel s odporcom ako leasingovým prenajímateľom leasingové zmluvy č. 301631/001 až 301631/043, ktorých predmetom bolo založenie leasingového vzťahu k predmetu leasingu, ktorý leasingový prenajímateľ nadobúdala do vlastníctva výhradne pre účely jeho prefinancovania leasingovému nájomcovi na základe kúpnej zmluvy v jednotlivých leasingových zmluvách presne špecifikovanej. Odporca dňa 02. 03. 2009 doručil navrhovateľovi v 2. rade odstúpenie od leasingovej zmluvy č. 301361/001 až 043, ktoré odstúpenie navrhovateľ v 2. rade považoval za absolútne neplatné pre svoju nezrozumiteľnosť, neurčitosť a nedostatok vôle, pretože na odstúpení chýba podpis osôb oprávnených konať v mene odporcu, ako aj vôľa odporcu odstúpiť od leasingových zmlúv uzavretých s navrhovateľom v 2. rade.

Navrhovateľ v 1. rade svoj naliehavý právny záujem na určení absolútnej neplatnosti odstúpenia od leasingových zmlúv zo dňa 01. 03. 2009 zo strany odporcu odôvodňoval tým, že v súvislosti s týmto odstúpením je voči nemu vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 4 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal navrhovateľ v 1. rade dopustiť na tom skutkovom základe, že odporca platne odstúpil od všetkých leasingových zmlúv dňa 01. 03. 2009 a navrhovateľ

v 1. rade ako bývalý konateľ leasingového nájomcu - navrhovateľa v 2. rade jemu zverené predmety leasingových zmlúv po odstúpení od zmlúv odporcovi ako ich vlastníkovi napriek v odstúpení obsiahnutej výzve nevrátil.

Navrhovateľ v 2. rade svoj naliehavý právny záujem na určení absolútnej neplatnosti odstúpenia od leasingových zmlúv zo dňa 01. 03. 2009 zo strany odporcu odôvodňoval svojim postavením ako leasingového nájomcu predmetných hnuteľných vecí a skutočnosťou, že odporca sa voči nemu domáha vrátenia ním špecifikovaného majetku z titulu odstúpenia od leasingových zmlúv. Z dôvodu nevrátenia tohto majetku odporca zároveň vystupuje voči štátnym orgánom, súdom a orgánom činným v trestnom konaní ako osoba poškodená, čím navrhovateľovi v 2. rade znemožňuje účinne brániť svoje právo vo vzťahu k týmto orgánom a preukázať, že mu povinnosť vrátiť odporcom špecifikovaný majetok do dnešného dňa nevznikla.

Naliehavý právny záujem na podaní predmetného návrhu je podľa názoru navrhovateľov osvedčený aj tým, že trestné konanie vedené voči navrhovateľovi v 1. rade je v štádiu, keď už bola podaná obžaloba na súd, pričom v inom konaní bol už proti navrhovateľovi v 2. rade vydaný zmenkový platobný rozkaz a zmenkové konanie bolo prerušené až do skončenia konania v predmetnej veci. Ako navrhovatelia argumentovali, odporcom podané žaloby na plnenia nedajú odpoveď na otázku, či odstúpenie od leasingových zmlúv zo dňa 01. 03. 2009 bolo platné alebo neplatné a keďže zo strany navrhovateľov nie je možné domáhať sa svojho práva žalobou na plnenie, ich právne postavenie ostane nejasné a neisté, v dôsledku čoho je odôvodnené podanie predmetného určovacieho návrhu.

Odporca navrhol návrh ako nedôvodný zamietnuť, a to z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu zo strany oboch navrhovateľov na určení absolútnej neplatnosti odstúpenia od leasingových zmlúv, keďže ešte v apríli 2009 boli na základe odporcom podaných žalôb na plnenie začaté konania s rovnakým skutkovým a právnym základom, voči ktorým sa navrhovatelia mohli brániť a uplatňovať riadne svoje práva. Odporca bol toho názoru, že z dôvodu skôr podaných žalôb na plnenie nebol naplnený preventívny charakter predmetného návrhu na určenie neplatnosti právneho úkonu, pričom určovacím výrokom v tomto konaní by sa neodstránil v celom rozsahu stav objektívnej právnej neistoty na strane navrhovateľov ani v trestnom konaní, ani v konaniach o žalobách na plnenie, pretože orgány činné v súdnom konaní, ako aj konajúce súdy sú povinné posúdiť si uvedené skutočnosti samy.

Súd vo veci vykonal dokazovanie prednesom právnej zástupkyne navrhovateľov a právneho zástupcu odporcu, ako aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu a po takto vykonanom dokazovaní zistil nasledovný skutkový stav veci. Medzi odporcom ako leasingovým prenajímateľom a navrhovateľom v 2. rade ako leasingovým nájomcom boli dňa 05. 11. 2007 uzavreté leasingové zmluvy (č. 301631/001 až 301631/043), predmetom ktorých bol nájom strojov, resp. strojných zariadení. Odporca listom zo dňa 01. 03. 2009 z dôvodu porušovania čl. 4. bodu 6 obchodných podmienok odstúpil od leasingových zmlúv č. 301331/001 až 043. Dňa 17. 02. 2011 bola na navrhovateľa v 1. rade ako bývalého konateľa navrhovateľa v 2. rade podaná obžaloba pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Na Okresnom súde Zvolen je vedené konanie o zaplatenie 683.982,14 Eur s prísl. na základe leasingových zmlúv č. 301631/001 až 301631/043, kde je odporca v procesnom postavení navrhovateľa a navrhovateľ v 2. rade v procesnom postavení jedného z odporcov. S rovnakými účastníkmi (navrhovateľ v 2. rade a odporca) je vedené aj konanie na Okresnom súde Banská Bystrica o zaplatenie zmenkovej sumy 683.982,14 Eur.

Navrhovatelia sa podaným návrhom domáhali určenia neplatnosti odstúpenia od leasingovej zmluvy č. 301361/001 až 043 zo dňa 01. 03. 2009, avšak na takomto určení podľa názoru súdu nepreukázali naliehavý právny záujem. Súd v tejto súvislosti dôvodil, že otázka, ktorá má byť vyriešená v tomto konaní, je riešená ako otázka prejudiciálna v konaniach o žalobách na plnenie, v ktorých odporca vystupuje ako navrhovateľ, a preto určovacia žaloba nemá žiadne praktické opodstatnenie a vedie len k zbytočnému rozširovaniu súdnych sporov. Rovnako tak súd v rámci trestného konania si bude pri posudzovaní viny túto otázku riešiť ako otázku predbežnú v zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku. Nie je preto dôvodné preukazovať existenciu naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe prebiehajúcim trestným konaním.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že „naliehavý právny záujem na určení je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by sa

bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým (§ 80). Žaloba domáhajúca sa určenia podľa § 80 písm. c) O.s.p. nemôže byť spravidla opodstatnená tam, kde možno žalovať na splnenie povinnosti podľa § 80 písm. b) O.s.p.“ (R 17/1972).

„Naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý možno týmto právnym prostriedkom odstrániť. Ak však k porušeniu práva už došlo, a je teda možné žalovať na splnenie povinnosti, ktorá z porušenia vyplýva [§ 80 písm. b) O.s.p.], nemá preventívna ochrana poskytovaná podľa ustanovenia § 80 písm. c) O.s.p. žiadny zmysel a význam. Vo väčšine prípadov preto v takomto prípade nemôže mať žalobca naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 49/2003, uverejnený v ZSP 75/2003).

„Určovací žaloba [§ 80 písm. c) O.s.p.] má spravidla preventívny charakter - jej účelom je poskytnúť ochranu práva žalobcu predovšetkým skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva (určovací žaloba preto vo všeobecnosti nie je opodstatnená tam, kde už právny vzťah alebo právo boli porušené a kde je namieste žaloba o splnenie povinnosti [§ 80 písm. b) O.s.p.]). V prípade možnosti žalovať priamo splnenie povinnosti treba preto vždy považovať za neprípustnú určovaciu žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, spornosť nerieši (neodstraňuje) a len vedie k nárastu počtu súdnych sporov. Uvedená zásada, že žalobca sa nemôže žalobou úspešne domáhať určenia právneho vzťahu alebo práva tam, kde sa môže domáhať splnenia povinnosti podľa § 80 písm. b) O.s.p., však neplatí vtedy, ak žalobca (napriek možnosti domáhať sa priamo splnenia povinnosti) preukáže, že má naliehavý právny záujem na určení určitého práva alebo právneho vzťahu; v takomto prípade treba jeho určovaciu žalobu považovať za procesne prípustnú. Právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti takejto žaloby, musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (ide najmä o prípady, v ktorých sa určením, či tu právny vzťah alebo právo je či nie je, vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkom sporu a predíde sa žalobe na plnenie). Treba zdôrazniť, že nejde o určovaciu žalobu samu, ale o to, čoho (akého určenia) sa žalobca domáha a z akých právnych pomerov vychádza. Naliehavý právny záujem sa teda viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu; záver súdu o (ne)existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá teda posúdenie, či podaná určovací žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany jeho práva a či snáď spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné konanie. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žaloby. Pokiaľ teda súd dospeje k záveru, že tá-ktorá určovací žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci (otázkami aktívnej a pasívnej legitímácie účastníkov konania). Určovací žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 112/2004, uverejnený v ZSP 81/2006).

„Podmienkou úspešnosti určovacej žaloby je naliehavý právny záujem na požadovanom určení, a to u žalobcu. Požadovaná naliehavosť právneho záujmu je chápaná jednak v zmysle časovom (potreba odstránenia neistoty musí byť aktuálna), jednak v tom zmysle, že žalobca nemá inú možnosť, hlavne že nemá možnosť žalovať na plnenie z toho istého právneho pomeru. Nedostatok naliehavého právneho záujmu je dôvodom zamietnutia žaloby bez toho, že by sa posudzovala jej vecná opodstatnenosť.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 7/2004, uverejnený v ZSP 17/2008).

Nakoľko navrhovatelia v konaní nepreukázali naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetného právneho úkonu, súd návrh aj s poukazom na citovanú judikatúru ako nedôvodný zamietol. Súd zároveň v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. určil povinnosť navrhovateľov nahradiť odporcovi trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 407,28 Eur (5 úkonov právnej pomoci - prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie k návrhu zo dňa 25. 03. 2013 a 24. 04. 2013, účasť

na pojednávaní dňa 04. 04. 2013 a 11. 06. 2013 - á 60,07 Eur + 5 krát režijný paušál vo výške 7,81 Eur + náhrada DPH zo sumy 339,40 Eur vo výške 67,88 Eur).

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podali v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľa v 1. a v 2. rade z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu, a navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil. Odvolatelia zdôraznili, že navrhovateľ v 1. rade nie je účastníkom žiadneho súdneho konania, ktorého predmet by bol totožný s predmetom tohto konania, a ktorého účastníkom by bol odporca, pričom súd prvého stupňa sa s touto otázkou v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal. Nestotožnili sa s názorom súdu, že otázka, ktorá má byť vyriešená v tomto konaní, je riešená ako otázka prejudiciálna v konaniach o žalobách na plnenie, v ktorých odporca vystupuje ako navrhovateľ. Tvrdili, že v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 14Cb/42/2009 sa nerieši otázka platnosti, resp. neplatnosti odstúpenia od leasingových zmlúv, ale súd si ako predbežnú otázku riešil platnosť kúpnopredajných zmlúv, na základe ktorých mal odporca nadobudnúť vlastnícke právo k predmetom, vo vzťahu ku ktorým neskôr mal vystupovať v leasingových zmluvách ako leasingový prenajímateľ a navrhovateľ v 2. rade ako leasingový nájomca.

Uvedli, že zo strany odporcu došlo medzičasom k ďalšiemu odstúpeniu od leasingových zmlúv č. 301631/001-301631/043 dňa 28. 02. 2012, pričom nakoľko s doručením odstúpenia od leasingových zmlúv ako jednostranného právneho úkonu sa spájajú hmotnoprávne účinky, ktorých obsah je podmienený okrem iného aj časom, kedy k odstúpeniu došlo, navrhovateľa svoj naliehavý záujem odôvodňovali aj tým, že existencia dvoch odstúpení od tých istých leasingových zmlúv zakladá stav právnej neistoty medzi navrhovateľom v 2. rade a odporcom, keďže je sporné, ktoré odstúpenie je platné.

Navrhovateľa boli toho názoru, že napriek skutočnosti, že si súdy môžu v prebiehajúcich iných konaniach posúdiť otázku platnosti odstúpenia od leasingových zmlúv č. 301361/001 až 043 zo dňa 01. 03. 2009 samostatne, nie je to ich povinnosťou, pričom by tým mohla nastať vzájomná nejednotnosť v záveroch vo vzťahu k posúdeniu otázky, ktorej zodpovedanie je predmetom tohto konania, čo by viedlo k porušeniu ich ústavného práva na právnu istotu. Uvedenému stavu by sa dalo predísť práve posúdením platnosti odstúpenia od leasingových zmlúv v tomto konaní, ktoré posúdenie by bolo záväzné pre všetky konania, pre ktoré má posúdenie tejto otázky podstatný význam. Navrhovateľa v tejto súvislosti tiež poukázali na odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 08. 04. 2011 č. k. 10CbZm/6/2009-786, ktorým bolo toto zmenkové konanie prerušené do skončenia konania v prejednávanej veci, ako aj na potvrdzujúce uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 05. 2011 sp. zn. 41CoZm/6/2011.

K judikatúre citovanej v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorá sa vzťahuje na danosť naliehavého právneho záujmu v tom zmysle, že určovací žaloba môže predísť žalobe na plnenie, navrhovateľa uviedli, že to je jedna z možností preukázania naliehavého právneho záujmu, čo je nesporne vyjadrené výrazovými prostriedkami „vo väčšine prípadov“, „spravidla“, „najmä“ a „môže“, pričom v zmysle judikatúry sa naliehavý právny záujem viaže na konkrétny určovací petit a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu. U navrhovateľa v 2. rade je daný naliehavý právny záujem existenciou viacerých súdnych sporov medzi ním a odporcom, ktorých existencia závisí od posúdenia otázky platnosti odstúpenia od leasingových zmlúv č. 301361/001 až 043 zo dňa 01. 03. 2009. Keďže sa súdy s touto otázkou v prebiehajúcich iných konaniach nezaoberali vôbec, je daný naliehavý právny záujem navrhovateľov na požadovanom určení, pretože posúdenie tejto otázky je spôsobilé odstrániť spornosť práva odporcu a právnej neistoty navrhovateľov. Naliehavý právny záujem je umocnený početnosťou súdnych sporov, v ktorých vystupujú okrem iných účastníkov konania aj odporca a navrhovateľ v 2. rade. Navrhovateľ v 1. rade osobitne poukázal na to, že orgány činné v trestnom konaní si predmetnú otázku posúdili tak, že odstúpenie od leasingových zmlúv je platné, pričom naliehavosť jeho právneho záujmu na požadovanom určení je daná a umocnená tou skutočnosťou, že voči jeho osobe bola v priebehu predmetného súdneho konania podaná obžaloba. Tiež zdôraznil, že predmetný návrh bol podaný až potom ako sa súd v zmenkovom konaní žiadnym spôsobom nezaoberal navrhovateľmi namietanou otázkou neplatnosti predmetného odstúpenia od leasingových zmlúv a potom ako orgány činné v trestnom konaní, daňový úrad a ďalšie subjekty, ktoré majú v rámci svojho konania prihladať na absolútnu neplatnosť jednotlivých právnych úkonov, ex offio tak nekonali.

K odvolaniu navrhovateľov sa dňa 30. 10. 2013 písomne vyjadroval odporca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zaviazal navrhovateľov spoločne a nerozdielne na náhradu trov odvolacieho konania. Odporca sa plne stotožnil s právnym názorom súdu uvedeným v rozsudku, a to že v predmetnom súdnom konaní nie je daný naliehavý právny záujem ako nevyhnutný procesný predpoklad pre posúdenie spornej otázky aj z vecnej stránky.

Odporca nestotožňujúc sa s jednotlivými odvolacími námietkami navrhovateľov argumentoval, že Okresný súd Zvolen v konaní sp. zn. 41Cb/42/2009 riešil aj platnosť leasingových zmlúv a v nadväznosti na ich platnosť aj platnosť odstúpenia, pričom v prípade opomenutia posúdenia platnosti týchto zmlúv, ako aj odstúpenia od zmlúv v konaní o zaplatenie na základe leasingových zmlúv by odporca mohol túto skutočnosť namietat'. Existencia dvoch odstúpení od leasingových zmlúv podľa názoru odporcu nemôže na strane navrhovateľov vyvolať účtovnú či daňovú neistotu, nakoľko odporca ako leasingový prenajímateľ si v oboch odstúpeniach uplatňuje voči navrhovateľovi v 2. rade ako leasingovému nájomcovi rovnakú čiastku z titulu odstúpenia od leasingových zmlúv. V súvislosti so zmenkovým konaním vedeným na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 10CbZm/6/2009 odporca vyjadril názor, že konajúci súd v ňom nepostupoval správne, keď konanie v nadväznosti na predmetné konanie prerušil, pretože súd si mal otázku platnosti odstúpenia, ak ju považuje za dôležitú pre svoje rozhodnutie, posúdiť sám tak, ako to urobil súd konajúci v konaní o zaplatenie.

Odporca opätovne poukázal na nevyhnutné predpoklady prípustnosti určovacieho návrhu v nadväznosti na rozsiahlu judikatúru Najvyššieho súdu SR a ČR, pričom trval na svojom názore, že v navrhovateľmi uplatnenom prípade naliehavý právny záujem nie je daný, nakoľko nie je splnený žiadny z predpokladov prípustnosti a účelnosti podania určovacieho návrhu. Odporca argumentoval, že žaloba na určenie je prípustná iba v prípade, 1. ak nemožno podať žalobu na plnenie, 2. ak určenie či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, nie je len predbežnou otázkou vo vzťahu k inému súdному konaniu, 3. ak bude ňou úplne vyriešený obsah spornosti medzi spornými stranami, 4. ak má preventívnu povahu, 5. a ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty, ktorý je ohrozením navrhovateľovho právneho postavenia, a ktorý nie je možné odstrániť iným spôsobom. Naliehavý právny záujem na strane navrhovateľov na určení absolútnej neplatnosti odstúpenia od leasingových zmlúv však nie je preukázaný na základe uvedených predpokladov, keďže už v apríli 2009 boli začaté konania na základe žalôb na plnenie z rovnakého skutkového a právneho základu, v ktorých sa navrhovatelia mohli brániť a uplatňovať riadne svoje práva. Určenie platnosti/neplatnosti odstúpenia je v danom prípade len predbežnou otázkou vo vzťahu k nároku uplatneným v prebiehajúcich súdnych konaniach na plnenie, pričom predmetné určenie neodstráni úplne a v celom rozsahu údajný stav objektívnej právnej neistoty na strane navrhovateľov v trestnom konaní, ani v konaní o zaplatenie, a ani v súdnom konaní o priznanie nároku zo zmeniek, nakoľko orgány činné v trestnom konaní, ako aj konajúce súdy sú povinné posúdiť si uvedené skutočnosti samy. Návrh v predmetnej veci bol podaný cca rok a pol po podaní žalôb na plnenie, a teda je vôbec absurdné hovoriť o jeho preventívnosti vo vzťahu k eventúalnym žalobám na plnenie, ktoré už boli podané. V danom prípade ani u jedného z navrhovateľov neexistuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty, práve naopak, v akomkoľvek časovom okamihu od uzavretia leasingových zmlúv bolo zrejmé, aké povinnosti musí navrhovateľ v 2. rade z leasingových zmlúv vo vzťahu k predmetom leasingu plniť, preto jeho postavenie nikdy nebolo ohrozené.

K preukazovaniu naliehavého právneho záujmu navrhovateľov na určení neplatnosti odstúpenia od leasingových zmlúv prebiehajúcim trestným konaním odporca uviedol, že je irelevantné odôvodniť naliehavý právny záujem v občianskom súdnom konaní konaním trestným, a to aj vzhľadom na ust. § 7 ods. 1 Trestného poriadku. Právny poriadok SR poskytuje navrhovateľovi v 1. rade ako obžalovanému dostatok právnych prostriedkov na obhájenie svojich práv a nie je možné pre uvedený účel dovolávať sa ochrany či prejudikovania nárokov zo zodpovednosti rozhodnutím súdu konajúceho v občianskom konaní. Argument navrhovateľov, že predmetný návrh bol podaný až potom, ako sa súd v zmenkovom konaní žiadnym spôsobom nezaoberal navrhovateľmi namietanou otázkou neplatnosti právnych úkonov, podľa názoru odporcu nemôže byť dôvodom na podanie nového návrhu namiesto uplatňovania svojich práv v už prebiehajúcich súdnych konaniach. V súvislosti s neistotou spojenou s individuálnym posudzovaním platnosti odstúpenia jednotlivými orgánmi odporca poukázal na to, že z ust. § 135 ods. 1 O.s.p. nevyplýva, že v prípade, ak by aj súd právoplatne rozhodol o platnosti alebo neplatnosti odstúpenia, bol by tým súd konajúci o súvisiacich občianskoprávných nárokoch viazaný a nemusel by sa s otázkou platnosti odstúpenia vysporiadať sám a riadne svoju právnu úvahu v odôvodnení rozhodnutia odôvodniť.

Odporca považoval uvedené dôvody právnej neistoty a tvrdení existencie naliehavého právneho záujmu na podaní návrhu na určenie absolútnej neplatnosti odstúpenia za navrhovateľmi umelo vykonštruované, ktorých jediným cieľom je zámerné predlžovanie súvisiacich súdnych konaní a vyhnutie sa zodpovednosti navrhovateľov za porušenie svojich povinností pri správe a užívaní predmetov leasingu a porušenie povinností uhradiť dlžné sumy z titulu odstúpenia od leasingových zmlúv odporcovi ako leasingovému prenajímateľovi. Na záver svojho vyjadrenia odporca zdôraznil, že návrh na určenie absolútnej neplatnosti odstúpenia nemá v žiadnom ohľade na množstvo súdnych a trestných konaní, ktoré boli už skôr podané, preventívnu povahu a nenastolí istotu v právnych vzťahoch navrhovateľov. Z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu ako základnej procesnej podmienky pre rozhodovanie súdu v tejto veci po vecnej stránke preto odporca navrhol predmetný návrh zamietnuť.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal vec podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a po oboznámení sa s obsahom spisu, dôvodmi odvolania navrhovateľov v 1. a v 2. rade, ako aj s vyjadrením odporcu k odvolaniu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, keď rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa dostatočným spôsobom zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správne právne závery. Odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa ohľadom jeho záverov o tom, že naliehavý právny záujem navrhovateľov na určenie absolútnej neplatnosti odstúpenia od leasingových zmlúv č. 301361/001 až 043 zo dňa 01. 03. 2009 nie je daný, ktoré považuje odvolací súd za vecne správne a v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., pričom na doplnenie dôvodov napadnutého rozhodnutia uvádza nasledovné.

Súd prvého stupňa správne posudzoval (ne)existenciu naliehavého právneho záujmu na určovacom výroku v intenciách ust. § 80 písm. c) O.s.p., ako aj uvedenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, pričom v tejto súvislosti považuje odvolací súd jednotlivé odvolacie námietky navrhovateľov za neopodstatnené, ktoré nemajú vplyv na správnosť záveru súdu o neexistencii tohto naliehavého právneho záujmu. V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd prisvedčil argumentom, ktoré k nim uviedol odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu. Odvolací súd mal za to, že navrhovatelia existenciu svojho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení neosvedčili predovšetkým z toho dôvodu, že podaný návrh nemá preventívny charakter a navrhovaným určením by nedošlo k odstráneniu spornosti právneho vzťahu navrhovateľov s odporcom, resp. ich neistoty v tomto právnom vzťahu.

Preventívny charakter návrhu v predmetnej veci nie je daný, nakoľko žaloby na plnenie, vo vzťahu ku ktorým by mal tento návrh pôsobiť preventívne, boli podané v roku 2009, teda skôr ako bol podaný predmetný návrh, v dôsledku čoho už nemôže nastať situácia, kedy by právoplatné rozhodnutie o predmetnom určovacom návrhu mohlo vopred vyriešiť (v časti) základ týchto žalôb na plnenie. Požadované určenie má zároveň povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu práva uplatneného v prebiehajúcich konaniach o žalobách na plnenie, v ktorých sú však konajúce súdy oprávnené vyriešiť si túto prejudiciálnu otázku samostatne. Nakoľko je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu vylúčené, aby súd, tak ako to navrhovatelia žiadajú, preskúmal predmetný návrh o určenie neplatnosti odstúpenia po vecnej stránke, odvolací súd námietky navrhovateľov, ohľadom neistoty súvisiacej s možným nejednotným posúdením tejto otázky súdmi konajúcimi v konaniach o plnenie, posúdil ako neopodstatnené.

Na základe uvedeného, aj s poukazom na ďalšie skutočnosti, že vyriešením (len) otázky (ne)platnosti odstúpenia by ešte nedošlo k úplnému vyriešeniu obsahu spornosti právneho vzťahu medzi navrhovateľmi a odporcom vyplývajúceho z leasingových zmlúv, a že tvrdený stav právnej neistoty je možné v danom prípade odstrániť vyriešením predbežnej otázky (ne)platnosti odstúpenia od leasingových zmlúv v už prebiehajúcich konaniach o žalobách na plnenie, odvolací súd dospel k záveru, že podmienka naliehavého právneho záujmu navrhovateľov na požadovanom určení v zmysle ust. § 80 písm. c) O.s.p., ako aj uvedenej judikatúry Najvyššieho súdu SR nie je splnená. Z uvedených dôvodov nie je možné odôvodňovať naliehavý právny záujem ani tvrdením o existencii dvoch odstúpení od tých istých leasingových zmlúv, ako ani postupom súdov v iných konaniach, resp. štádiom týchto konaní, a to vrátane trestného konania, ktoré je vedené proti navrhovateľovi v 1. rade, ktorý navyše svojím návrhom

ani nesleduje cieľ, aby bol uňho eliminovaný stav neistoty v hmotnoprávnom vzťahu z leasingových zmlúv, ktorý by existoval priamo medzi ním a odporcom.

Vzhľadom na uvedené dôvody a skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bol predmetný určovací návrh správne zamietnutý ako nedôvodný, v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. s tým, že v ostatnom poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému odporcovi priznal náhradu jeho účelne vynaložených trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní, ktoré pozostávajú z odmeny advokáta vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie zo dňa 30. 10. 2013 k odvolaniu navrhovateľov podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. (ďalej len „vyhláška“) v spojení s § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky vo výške 60,07 Eur, z náhrady hotových výdavkov 1 x 7,81 Eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a z náhrady 20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky), t. j. trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 81,45 Eur, ktorú náhradu súd navrhovateľom v 1. a v 2. rade uložil zaplatiť spoločne a nerozdielne k rukám právneho zástupcu odporcu v zmysle ust. § 149 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.